

De beleidsdekkingsgraad en indexering

Het Financieel Toetsingskader

Pensioenfondsen moeten voldoen aan strengere financiële eisen. Dit is vastgelegd in het zogeheten Financieel Toetsingskader (FTK). Het FTK geeft meer inzicht in de financiële opzet en het beleid van pensioenfondsen. Het heeft als doel het beheer van het pensioenvermogen stabiel te maken en de lasten en lasten over de verschillende betrokken groepen evenwichtiger te verdelen. De invoering van het FTK heeft onder andere geleid tot:

- de introductie van de beleidsdekkingsgraad
- hogere buffers voor pensioenfondsen
- strengere eisen aan indexering
- aanpassing van een herstelplan

De beleidsdekkingsgraad

De beleidsdekkingsgraad is de dekkingsgraad waarop wij beleidsbelissingen nemen. De beleidsdekkingsgraad is een gemiddelde van de laatste twaalf maandelijkse dekkingsgraden. Omdat de beleidsdekkingsgraad een gemiddelde is, is deze minder gevoelig voor schommelingen op de financiële markt en de rente.

Hogere buffers

Het FTK vereist dat pensioenfondsen hogere buffers aanhouden dan voorheen. Dit met als doel schokken op de financiële markt beter te kunnen opvangen, waardoor minder snel gekort hoeft te worden. Hogere buffers bieden meer zekerheid. Deze buffer wordt vertaald in de vereiste dekkingsgraad. Voor ons bedraagt de vereiste dekkingsgraad 118% (eind 2017), op basis van ons beoogde beleggingsbeleid voor de lange termijn. De vereiste buffer is daarmee 18%.

Strengere eisen aan indexering

Het FTK kent strenge regels voor indexering. Zo mag tot een beleidsdekkingsgraad van 110% niet geïndexeerd worden. Bij een beleidsdekkingsgraad van 110% of hoger, is het mogelijk de pensioenen gedeeltelijk te indexeren. Pas vanaf een beleidsdekkingsgraad hoger dan 125% (eind 2017) mogen wij volledig indexeren. Deze beleidsdekkingsgraad is hoger dan de vereiste dekkingsgraad van 118% omdat hierbij rekening wordt gehouden met toekomstbestendig indexeren. Dit betekent dat wij pas mogen indexeren als wij deze indexering ook in de volgende jaren kunnen verlenen. De wetgever wil daarmee voorkomen dat nu een indexering gegeven wordt ten koste van indexering in de toekomst. Daarmee zouden de huidige pensioengerechtigden een verhoging van hun pensioen ontvangen ten koste van jongere generaties die diezelfde indexering later mogelijk niet meer zouden ontvangen. Bij 118% beschikken wij wel over voldoende buffers om financiële tegenslagen op te vangen, maar er is meer vermogen nodig (een hogere buffer) om ook in de toekomst dezelfde indexering te kunnen verlenen.

Pensioenfondsen moeten ieder jaar berekenen of indexering mogelijk is. In die berekening speelt de actuele financiële positie uiteraard een rol, maar ook de rente en de te verwachten rendementen. Bij een lage rente, zoals de laatste jaren, moet de beleidsdekkingsgraad hoog zijn voordat er volledig geïndexeerd kan worden.

Wordt er de komende jaren geïndexeerd?

Hoewel toekomstvoorspellingen altijd lastig zijn, is de algemene verwachting dat de rente in Europa de komende jaren nog laag zal blijven. Dat is niet gunstig voor de beleidsdekkingsgraad. Een meevaller is dat de inflatie de laatste jaren ook laag was. Het gevolg van het achterwege blijven van de indexering is daardoor beperkt. Bij een normaal rendement op beleggingen zal het nog enige jaren duren voordat de beleidsdekkingsgraad boven de grens van volledige indexering zal komen. Anders gezegd: de komende jaren kunnen wij naar verwachting niet of maar beperkt indexeren.

Is korten ook mogelijk?

Korten is nodig als blijkt dat wij niet binnen tien jaar tot de vereiste buffer van 18% kunnen komen. De termijn van maximaal tien jaar is wettelijk bepaald. Hiertoe moet een herstelplan worden ingediend bij De Nederlandsche Bank (DNB). Als bij de jaarlijkse toetsing van het herstelplan blijkt dat de 118% in de komende tien jaar naar verwachting niet gehaald kan worden, dan is korten aan de orde. Die korting mag dan weer over maximaal tien jaar worden uitgesmeerd, en jaarlijks mag opnieuw beoordeeld worden of de (resterende) korting voortgezet moet worden. Eentiende van de korting moet niettemin direct worden doorgevoerd.

Ook als de beleidsdekkingsgraad vijf jaar achtereenvolgend onder de minimaal vereiste dekkingsgraad van 105% ligt, is korten van de pensioenen nodig. Ook dan mag de korting over maximaal tien jaar worden verdeeld waarbij als extra voorwaarde geldt dat deze korting altijd, dus onvoorwaardelijk, moet worden doorgevoerd.

Tot slot is er nog de jaarlijks vast te stellen kortingsgrens. Dit is de dekkingsgraad waaronder een pensioenfonds - bij gebruikmaking van de maximale looptijd van het herstelplan - kortingen moet doorvoeren om tijdig te kunnen herstellen. Deze kortingsgrens is onder andere afhankelijk van de stand van de rente. Voor ons ligt deze grens in 2018 op circa 95%. Bij een dekkingsgraad onder de 95% is korten dus direct aan de orde. Ook hier mag de korting weer over maximaal tien jaar worden uitgesmeerd.

Herstelplan

Op het moment dat de beleidsdekkingsgraad aan het einde van een kwartaal onder de vereiste dekkingsgraad ligt (voor ons 118%) moet een herstelplan worden ingediend bij DNB. Daarin geeft een pensioenfonds aan binnen hoeveel tijd de financiële positie weer op niveau is. Bij ons is een herstelplan van kracht (maart 2018).

Samengevat geldt:

Beleidsdekkingsgraad	Indexering/korten
Hoger dan 125%	Volledige (toekomstbestendige) indexering mogelijk
110% - 125 %	Gedeeltelijke indexering mogelijk
Lager dan 110%	Geen indexering mogelijk
Lager dan 105% - 95%	Korten aan de orde, als dit gedurende 5 jaar achtereenvolgend het geval is
Lager dan 95%	Korten aan de orde